

DIUMENGE V DE DURANT L'ANY (A)

Homilia del P. Bernabé Dalmau, monjo de Montserrat

5 de febrer de 2017

Is 58,7-10 / 1Co 2,1-5/ Mt 5,13-16

Estimats germans i germanes,

"Vosaltres sou la sal de la terra. Vosaltres sou la llum del món". Les coneixem prou, aquestes paraules del Sermó de la muntanya. Les entenem bé, perquè Jesús continua la metàfora explicant les mancances de quan els deixebles no fem allò que hauríem de fer.

Ser sal de la terra i llum del món indica la projecció del nostre comportament sobre els qui ens veuen. Així nosaltres mateixos som instruments de la bondat de Déu. Que els qui ens envolten puguin veure el bé que obrem i glorifiquin el Pare del cel.

No és fàcil ser llum del món i sal de la terra. Al nostre temps ho tenim particularment difícil. Fa poques setmanes morí un gran pensador que definia el món actual com una "modernitat líquida" (Zygmunt Bauman). Escrivia: "En una vida moderna líquida no hi ha vincles permanents, i qualsevol cosa que ocupem durant un temps ha d'estar lligada lliurement per poder-nos-en desfer tan ràpidament i sense esforç com sigui possible".

Paraules coincidents amb les del papa Francesc, fa una setmana: "Vivim en una societat en què les regles econòmiques substitueixen les regles morals, dicten lleis i imposen els propis sistemes de referència en perjudici dels valors de la vida; una societat on la dictadura del diner i del profit propugna una visió de l'existència per la qual el qui no rendeix queda exclòs" (28.01.17).

Algú pot pensar que no cal ser tan pessimista davant la terra i el món d'avui, que són els nostres. ¿Seria vàlida aquesta posició, des del punt de vista cristià? Fa pocs anys ens preguntàvem si érem els darrers cristians i responíem que potser sí que érem els últims d'una certa mena de cristianisme, però que no ho érem si creàvem una nova forma de viure la fe.

Això és el que fa temps ens proposem. Però topem amb una modernitat líquida també eclesial. El respecte que hem de tenir envers tothom ens produeix una nova por: la por que actuar cristianament envers els no creients o els creients d'altres religions pugui semblar fonamentalisme. El mateix esperit missioner se'ns dilueix. Sí que sabem que hi ha llocs del món on els cristians viuen a fons el compromís de la fe, a vegades fins al martiri. Però Síria queda lluny, i l'Àfrica central encara més.

Malgrat tot, com a humanitat, i molt més com a cristians, hem d'aprendre a integrar-nos en la societat que vivim sense provocar hostilitat. El cardenal de Mèxic, davant el que ell anomena "la provocació i les agressions del president nord-americà", va escriure diumenge passat un missatge encoratjador en què afirmava: "Ara és l'hora, mexicans. El nostre país és gran, amb una cultura memorable, amb una història rica en contrastos, amb una fe indestructible i amb una clara identitat nacional de la qual ens sentim orgullosos" (Card. Norberto Rivera, 29.01.17).

Hem d'aprendre a ser persones del segle XXI forjades en la paciència, la coherència, i fins i tot la planificació a llarg termini. L'esmentat filòsof i sociòleg deia: "Hi ha una llum al fons del túnel". ¿No ve a ser allò que Isaïes profetitzava que "s'omplirà de llum la teva foscor, i el teu capvespre serà clar com el migdia". Sí, tenia raó també el salmista quan afirmava que "l'home just és llum que apunta en la fosca".

És aquí on els cristians podem aprendre com hem de ser sal de la terra i llum del món. No ens hem d'imposar als nostres contemporanis amb allò que sant Pau anomenava "prestigi de l'eloqüència i de la saviesa", sinó amb el "poder convincent de l'Esperit", en majúscula.

Sortosament, tenim a casa nostra persones que es preocupen pel "fet religiós en la Catalunya del futur". I la vertebraren entorn dels eixos dels drets humans, del reconeixement i de la cooperació. Ens trobem, doncs, en una etapa històrica que no sols hem de poder decidir com volem ser com a poble, sinó que, com a Església encarnada en el poble, hem d'aportar-hi molt: cohesió social, cultura, ensenyament, atenció als col·lectius vulnerables, promoció de valors ètics. Tant de bo que ho sapiguem fer amb humilitat i compromís. Que cada vegada siguin més els nostres conciutadans que, en veure el bé que hem obrat, glorifiquin el nostre Pare del cel.